

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תיקונים יג:

ועשו ארון זו שבת, שהמשכן הוא שש משור, כלול שישה ימין של בראשית, אשר הינם שתי זרועות חסד וגבורה, וגוף עמוד האמצעי, ושתי שוקיים שתי נביאי אמת, וצדיק אות ברית ביניהם, משכנן שכינה תחתונה כלולה מכל תיקוני הגוף, צלע המשכן זה מט"ט, שפחה של המלכה, עליה נאמר עצם מעצמי, עצם השמים לטהר, ארון ודאי זה הלב, אור דולק, כלול ל"ב נתיבות, והוא שבת, ובו שכינה עליונה, שהיא תורת חכם, ובה הלב מביין, והיא נשמה יתרה של שבת, והוא חרות של שלבת, ובגללה לא שולטים אדני הגהנם על העולם, ומה הוא הגיגים בגוף, זה כסבד והיא מזבח הנחשת, ולעביר אותו מהעולם, וכבד בו מרה גהנום שורף בה.

כפרת הלב זו פרישת סוכת שלום, שנאמר בה הפורש סוכת שלום, מנורה זה ראש, ושבעה נרותיה עליה, והינם שתי אוזנים ושתי עינים ושתי נקבי האף, ופה, והמנורה לימין, ונאמר בה הרוצה להחכים ידרים, מפני ששם מוח בראש, וחכמה כמוח שורה, ובה מאיר מנורה, מפני שהוא שמן, שנאמר בו כשמן הטוב על הראש, כנפי ריאה עליהם נאמר והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, סוככים בכנפיהם על הכפרת, זו כפורת הלב. שולחן זה הלב, ונאמר בו שולחם בצפון, וזו שכינה תחתונה, היא מנורה כאשר נוסלת מימין, שורה עליה חכמה, ונאמר בה הרוצה להחכים ידרים, וכאשר נוסלת משמאל שהיא גבורה, נקראת שולחן, ונאמר בה הרוצה להעשיר יצפין, ושורה עליה בינה, שנאמר בה ברכת ה' היא תעשיר, וכאשר נוסלת מהגוף שהוא עמוד האמצעי, נקאית משכן כלול משניהם.

כיור וכנו הינם שתי כליות, ובהם שורים שתי עמודי אמת, מוח עליו נאמר ופני אריה אל הימין, ושם מנורה דולקת, לב ופני השור מהשמאל, ושם שולחן נתתקן, מפני שהלב הוא לשמאל, גוף עליו נאמר ופני נשר, ושם משכן נתתקן, ושכינה שהיא דמות אחד לארבעתן, והיא ד' של אחד, והיא ארבע פנים של כל חיה.

ומפני שבה ארבע אותיות מאירות שהם יהו"ה, והיא דמות אדם שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ועשר אותיות אלו הינם שיעור קומה של גוף זה, שהוא משכן, ועליהם נאמר עשר אמות אורך הקרש, ואמלא אותו רוח אלוקים, בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה, בחכמה זה י', בתבונה זה ה' וסדעת זה ו', ובכל מלאכה זה ה'.

ועשו ארון דא שבת, דמשכנא איהו שש משור, כליל שית ימין דבראשית, דאינון תרין דרועין חסד וגבורה, וגוף עמודא דאמצעייתא, ותרין שוקין תרין נביאי קשומ, וצדיק אות ברית ביניהו, משכנא שכינתא תתאה כלילא מכלהו תקונין דגופא, צלע המשכן דא מטטרון, שפחה דמטרוניתא עלה (דף יג ע"ב) אתמר (בראשית ב כג) עצם מעצמי, עצם השמים לטהר (שמות כד ו), ארון ודאי דא ל"ב, נור דליק, כליל ל"ב נתיבות, ואיהו שבת, וביה שכינתא עלאה, דאיהו תורת חכם, ובה לב מביין, ואיהו נשמה יתרה דשבת, ואיהו חירו דשבת, דבנינה לא שלטין מארי דגיהנם על עלמא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, דא כבד, ואיהו מזבח הנחשת, לאעברא ליה מעלמא, וכבד ביה מרה גיהנם דאוקיר ביה.

כפרת הלב דא פרישו דסכת שלום, דאתמר בה הפורש סכת שלום, מנרתא דא רישא, ושבעה נרותיה עליה, אינון תרין אוזניו, ותרין עיניו, ותרין נקבי חוטמא, ופומא, ומנרתא לימיןא, ואתמר בה הרוצה להחכים ידרים, בגין דתמן מוחא כרישא, וחכמה כמוחא שריא, וביה נהיר מנרתא, בגין דאיהו משחא, דאתמר ביה (תהלים קלג ב) כשמן הטוב על הראש, כנפי ריאה, עליהו אתמר (שמות כה ב) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת הלב. פתורא דא לבא, ואתמר ביה שלחן בצפון, ודא שכינתא תתאה, איהו מנרתא כד נטלא מימינא, ושריא עלה חכמה, ואתמר בה הרוצה להחכים ידרים, וכד נטלא משמאלא דאיהו גבורה, אתקריאת פתורא, ואתמר בה הרוצה להעשיר יצפין, ושריא עלה בינה, דאתמר בה (משלי י כב) ברכת יהו"ה היא תעשיר, וכד נטלא מגופא דאיהו עמודא דאמצעייתא, אתקריאת משכנא כליל מתריויהו.

פיור וכנו אינון תרין כליוו, ובהו שריין תרין סמכי קשומ, מוחא, עליה אתמר (יחזקאל א י) ופני אריה אל הימין, ותמן מנרתא דליק, לבא ופני שור מהשמאל, ותמן פתורא מתתקנא, בגין דלבא איהו לשמאלא, גופא עליה אתמר ופני נשר, ותמן משכנא מתתקנא, ושכינתא איהו דמות אחד לארבעתן, ואיהו ד' דאחד, ואיהו ארבע אנפין דכל חיה.

בגין דבה ארבע אתוון נהירין דאינון יהו"ה, ואיהו דמות אדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ועשר אתוון אליו אנון שיעור קומא דגופא דא, דאיהו משכנא, ועליהו אתמר (שמות כו טז) עשר אמות ארך הקרש, ואמלא אותו רוח אלחיו"ם, בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה (שם לא ג), בחכמה דא י', בתבונה דא ה', ובדעת דא ו', ובכל מלאכה דא ה'.

תורה כ"א

פּרָקָא רביעאה דספרא דצניעותא

עתיקא ממיר וסתים וכי:

בהעלתך את הנרות וכו', פרש רש"י: שתהא שלהבת עולה מאליה: א כתיב: אחור וקדם צרתני (תהלים קלט). כי יש שכל, שאדם משיג אותו עלידי הקדמות רבות, והשכל הזה מכנה בשם אחור; ויש שכל שבא לאדם בלא שום הקדמה, אלא עלידי שפע אלקי, וזה מכנה בשם קדם, בשם פנים. והתלהבות הלב נולד מחמת תנועת השכל, כי טבע התנועות שמוליד הם, ולפי מהירות התנועות השכל, כן מוליד הם בלב. נמצא עלידי שפע אלקי, שהשכל נשפע לאדם במהירות, שאין צריך להשתמש בשום הקדמה, עלידי זאת המהירות שלהבת הלב עולה תמיד מאליה:

ב אבל להניע לבחינת שפע אלקי הנ"ל אי אפשר לבוא לזה, אלא שיקדש את פיו והטמו ועיניו ואזניו, והן הן מאירין לו שפע אלקי הנ"ל. הינו, שישמר את עצמו מלהוציא שקר מפיו, ויהיה לו יראת שמים, שהוא בחינת הטם, בבחינת (ישעיהו יא): והריחו ביראת ה', ויהיה לו אמונת חכמים, התלוי באדניו, בבחינת (משלי כב): שמע דברי חכמים; ויעצים עיניו מראות ברע, כי הן הן המעוררין את שפע אלקי הנ"ל לבוא, כי הפה והחטם והעינים והאזנים תלויים במה, והן מעוררין את המוח שיהיה בבחינת קדם, בבחינת פנים. וזה בחינת (תהלים קיט): ראש דברך אמת - זה בחינת מוח הנאמר אצל פה; וזה (שם קיא): ראשית חכמה יראת ה' - זה בחינת מוח הנאמר אצל חטם; וזה בחינת (משלי ט): הוכח לחכם ויאחבך - זה בחינת מוח הנאמר אצל אדניו, בבחינת: שמע דברי חכמים; וזה בחינת (בראשית ג): ותפקחנה עיני שניהם - זה בחינת מוח הנאמר אצל עיניו. והן הן שבעת הנרות, כי פה ותרון נקבא חטמא ותרון עיניו ותרון אדניו הם בחינת שבעת הנרות, ומנורתא דא רישא, הינו המוח, ופני המנורה הינו שפע אלקי הנ"ל:

ג ושפע אלקי הזאת הוא בחינת ספה, כי ספה הוא בחינת שפכה ברוחיהקדש, כי רוחיהקדש הוא שפע אלקי. וספה הזאת היא בא עלידי שבעה עננים, הינו בחינת שבעת הנרות הנ"ל, שעלידם האדם משיג פני המנורה, הינו ספה, הינו שפע אלקי. ורוחיהקדש נקרא על שם ההכמה, שהיא רוח חכמה הבא מקדש, בידוע. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: מנין שאין מסבכין אלא בדבר שאין מקבל טמאה ובדבר שגדול מן הארץ, שנאמר: ואד יעלה מן הארץ; מה אד הוא דבר שאין מקבל טמאה ואין גדול מן הארץ וכו'. ואד הן הן אלו העננים הנ"ל, והן בחינת קדש, וגדליו מן הארץ, כי צריה המקבל הזה להיות חכם, כי הקדוש-ברוך-הוא יתב חכמתא לחימיו, בבחינת (שמות לא): ובלב כל חכם לב נתתי חכמה: ד וספה הנ"ל, הינו רוחיהקדש הנ"ל, שפע אלקי הנ"ל, הוא בחינת מקיפיו, שהשכל הזה הוא גדול עד למאה, עד שאין המוח יכול לסבלו ואין נכנס בו, אלא הוא מקיף את הראש. כמו שאנו רואים כמה חכמות עמוקות, שאין יכלת במח האנושי להבין על בריו, כמו כמה וכמה מכוכות שאנו נכונים בהם, כמו הידיעה והבחירה, שאין מוח של אנושי יכול להבין את הידיעה הזאת, והשכל הזה הוא בחינת מקיף, שאין נכנס בפנימיות המוח, כי אם מקיף אותו מבחוץ, והשכל הפנימי מקבל חיותו מהמקיף הזה:

ידע, שהן עקר פת הבחירה: פלימן שהשכל אין כל כך גדול להבין הידיעה והבחירה, אזי פת הבחירה על מקומו, כי יש בידו פת לבחר החיים או הפוכו; אבל כשיכנס המקיף הזה לפנים, ואז יתגדל

השכל האנושי ויתגלה לאנושי הידיעה והבחירה - אז יתבטל הבחירה, כי אז, עלידי גדולו של השכל, יצא מגדר האנושי ויעלה לגדר מלאך, ואז יתבטל הבחירה. וזה זה עקר פת הבחירה, זה שאין יודע השכל של הידיעה והבחירה. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות יז), שלעתיד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם - על ראשיהם הצרף לומר. כי לעתיד יתבטל הבחירה, וזה: צדיקים יושבים - שהישיבה הוא מורה על העדר הבחירה, כמו יושב בשמים (תהלים ב), שהוא מורה על העדר השתנות, כי התנועה מורה על השתנות מרצון אל רצון, והישיבה מורה על העדר השתנות, הינו בטול הבחירה, וזה מחמת ועטרותיהם - הינו המקיפים, כמו (שמואל"א כג): שאול ואנשיו עטרים אל דוד, בראשיהם - ולא על ראשיהם, הינו המקיפים יכנסו בתוך המחזין לפנים, ואז יכנסו כל השכליות שלא היה יכול להבין אותם יכנסו לפנים בתוך המחזין, וידע וישיג אותם, ואז יצא מגדר אנושי ויעלה לגדר מלאך, ויתבטל הבחירה:

ה וזה בחינת קדושו, בחינת הפה, כי שפע אלקי הנ"ל הוא בחינת קדש, בחינת הפה, מקיפין. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (כ"ב עה): כל צדיק וצדיק נכוח מהפתו של חברו; כי מקיף של זה גדול ממקיף של זה, והשכל שהוא מקיף לזה הוא פנימי לזה. וזה בחינת שבעת ימי המושטה שאחר הפה, הינו בחינת שבעת הנרות הנ"ל, שעלידם יכנס המקיף לפנים. וזה בחינת שבעת ימי אבלות, רחמנא לצלן, שמתאבלין עליו על שנסתלק נשמתו, כדי שיעלה נשמתו לאור הפנים הנ"ל עלידי שבעה ימים אלו:

ו וזה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כח): וירקה בפניו - בפניו דיקא, כי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו שכל הפנים בעולם עלידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה להקים שם אחיו המת, ואינו רוצה ליבם אותה, בשביל זה: וירקה בפניו, כי אין רוצה להמשיך נשמת המת בעולם שיכול לתקן אור הפנים. ובזה הרק נראה לפעמים פני המת - פני המת דיקא, ובזה הרק הוא נכלם, ועקר הבושה הוא בפנים, וזה על שלא רצה להקים שם אחיו המת:

ז וזה בחינת (במדבר יב): ואביה ירק ירק בפניו, הלא תכלם שבעת ימים - שבעת ימים דיקא, הינו בחינת שבעה עננים הנ"ל, שעלידם מאיר פני המנורה. והוא לא רצה להקים שם אחיו המת, על כן: וירקה בפניו, והינו בשת פנים. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (יבמות פ' ר"ג): הניבמה נקנית במאמר - זהו הפך הבשת, בחינת (תהלים כט): בלו אמר כבוד, הפך של תכלם שבעת ימים. ומרים, שפגמה בכבוד משה, שהוא בחינת שפע אלקי, בבחינת (שמות לד): כי קרן עזר פניו, ופגמה בבחינת שבעת הנרות, כי הוא היה ענו, שפל וסבלן, ולא הרה אפו על בזונו, וזה בחינת חטם בשלמות; וכתוב בה (במדבר יב): פה אל פה אדבר בו - זה בחינת פה. וכתוב בה (שם): ותמת ה' יביט - זה בחינת עינים. וכתוב בה (שם): בכל ביתי נאמן הוא - זה בחינת אדניו, בחינת (משלי יא): נאמן רוח מכסה דבר, פוכבא בזהר (אד"ר קכח). בשביל זה נצטרעה, ומצרע דא סגירו דנהורא עלאה (וזהר תזריע מט:), הינו אור הפנים הנ"ל, וכתוב בה: תסגר מחזין לפתחה שבעת ימים. וזה שפגש אהרן: אל נא תהי פמות אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי כשרו - כי עלי ידי סגירו דנהורא עלאה היא בבחינת מת, כי מצרע חשוב פמות (גדרים סד:), אשר בצאתו מרחם אמו - זה בחינת יבום, שעלידי היבום אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם. ויאכל חצי כשרו - הינו שאין לו בתיווג, כי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל חצי כשרו ואין לו בתיווג. ופרוש, כי מי שמת בלא בנים, אזי אשתו צריכה להתניבם, ועלידי היבום

נתגלגל המת בהגן הנולד מאשתו שנתבמה לאחיו, במבאר בסבא (משפטים ק'): אתתה אמה, הינו שהוא צער וענש גדול להמת, שאשתו נעשית לו אם, פי עכשו מכרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם, ומחמת זה, בן היבמה הזה שנולד מהיבום, אי אפשר לו למצא זיווגו פי אם ברחמים גדולים (במובא) (וזהו לך לך צב), שעליו נאמר פן יקדמנו אחר ברחמים, עין שם). פי זה בן היבמה, שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם – אין לו בתי זוג, מאחר שבתיווגו נעשית לו אם. וזהו שפרש רבנו ז"ל, שבקש אחרן על מרים, שפגמה בשכל הפנים, שזהו הפגם של המת בלא בנים כנ"ל, שלא תהא נענשת, חס ושלום, בענש היבום. וזהו: אל נא תהי כמות אשר בצאתו מרחם אמו – שלא תהיה כמות בלא בנים, אשר מכרח לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה: ויאכל חצי כשרו, הינו חצי גופו נאכל, הינו שאין לו בתי זוג כנ"ל, שהיא חצי כשרו, פלג גופו כנ"ל:

ו לפעמים יש שהמחין והשפע אליו הוא בהעלם, בבחינת עבור, ואז יפה צעקה לאדם – בין בתפלה בין בתורה – כשנתעלם המחין, פי העלם, הינו עבור, זה בבחינת (דברים לב): צור ילדך תשי כמו (ישעיהו ז'): וכח אין ללדה; כמו אשה שתשה בחה מלידה, ובשעה שהיא פורעת לילד ראמת שבעין קליו, כמנין תבות שבמזמור "ענד", ואז מולדת (וזהו פנחס רמז:). והשבעין קליו הם בבחינת שבעה קולות שאמר דוד על המום, שכל אחד בלול מעשר. והצעקה שאדם צועק בתפלתו ובתורתו, כשנסתלקין המחין בבחינת עבור, אלו הצעקות הם בבחינת צעקת היולדת, והקדוש ברוך הוא שהוא יודע תעלומות של המחין איך נתעלמו, הוא מאזין צעקתנו. והצעקה הוא במקום צעקת השכינה, כאלו השכינה צועקת, ואז מולדת המחין. וזה בבחינת: הקול מעורר הפונה, הינו המחין. וזה בבחינת: תכלם שבעת ימים. שבעת ימים זה בבחינת שבעה קולות של דוד כנ"ל, שהם שבעין קליו הנ"ל, שצריך לצעק בדי להוציא אור הפנים הנ"ל מהעלם אל הגלוי. והגלוי זה בבחינת לדה, ואז אחר הלדה, דם נעפר ונעשה חלב (בכורות ו:). וזה בבחינת תפלים, פי התפלה – אזל כומקא ואתי הורא (ב"מ נח:), הינו דם נעפר ונעשה חלב. וזה: צור ילדך תשי – ראשי תבות של: צעקתנו יודע תעלומות כנ"ל. וזה: תשי – ראשי תבות של תפלים שבעת ימים:

ח ובשארם לומד תורה ואין מבין בה שום חדוש, זה מחמת שהמחין והשכל של התורה והלמוד הזה הן בבחינת עבור, וזה נקרא בשם יעקב, פי יעקב זה בבחינת עבור, בבחינת (הושע יב): בבטן עקב את אחיו, ואז צריך לצעק הקליו הנ"ל. וזה בבחינת (בראשית כז): הקל קול יעקב – כשהוא בבחינת יעקב צריך לו הקליו, כדי להוציא המחין בבחינת לדה. ומי שתורתו בלא הבנה בה שום חדוש, אין לדרש אותה לרבים, פי התורה הזאת שהיא בבחינת יעקב, בבחינת עבור, אף על פי שהקדוש ברוך הוא מתענג בה, בבחינת: ודגלו עלי אהבה – אל תקרי ודגלו אלא ולגלוגו (מדרש שה"ש), אכל אין לדרש אותה כמו שהיא לרבים, פי אין לדרש אלא דברים המבשרים, כמאמר (שבת קמח:): אמר להבמה אחתי את – אם ברור לה הדבר כאחותך שהיא אסורה לך, אמר, ואם לאו, אל תאמרהו. וזהו (תהלים קלח): פי יעקב בחר לו יפה – כשהוא בבחינת יעקב, בבחינת עבור, בלא מחין – זאת הלמוד בחר לו הקדוש ברוך הוא, בבחינת ודגלו עלי אהבה; ואין לדרש אותה לרבים. אכל ישראל לסגלתו – ישראל אותיות לי ראש, הינו התגלות המחין, המשיכת אור הפנים הנ"ל, שפע אליו הנ"ל, בתוך הפנים כנ"ל. וזה בבחינת ישראל, בבחינת (ישעיהו מט): ישראל אשר בך אתפאר. בך דיקא, שיתמשך עטרת תפארת, הינו המקיפין הנ"ל, בך – בתוך הפנים; לסגלתו – זאת התורה יכול לדרש אותה לרבים:

ט פי אנהנו נקראים עם סגלה (דברים ז) – כמו סגלה שעושיין

לרפואה, אף על פי שאין הטבע מחייב שיהיה זה לרפואה, אף על פי כן הדבר הזה מסגל לרפואה, וזה למעלה מהטבע, שאין השכל האנושי מבין זה. כמובן אנהנו לקח אותנו השם יתברך לעם סגלתו, אף על פי שאין השכל האנושי מבין את כל זה, איך לקח עם מתוך עמים, כמו בשעת קריעת ים סוף, שקטרג מדידתהו: הללו עובדי עכו"ם וכו' (בראשית רבה פרשה נו בשמות רבה פ' כא), אף על פי כן הקדוש ברוך הוא לקח אותנו לעם קדוש. נמצא, שזה הדבר כמו סגלה, שהוא למעלה מהטבע, למעלה משכל אנושי, וזה בבחינת מקיפין כנ"ל. ומי שזכה לאלו המקיפין, להוליד אותם ולהכניס אותם בפנים כנ"ל, נמצא שזכה להכין את הסגלה, בודאי הישר לגלות הסגלה לעם סגלה:

בכו, כל אחד ואחד לפי בחינתו יש לו פנימו ומקורו, וכל אחד לפי בחינתו, מה שחננו השם, שיוכנס המקור לפנים ולהבין ולהדוש איזה דבר, הישר מחייב שיגלה ויכניס זאת ההבנה של הסגלה, שהיה אצלו סגלה, שיגלה לעם סגלה, ולהטיב מטובו לאחרים:

וזה פרוש פרקא רביעאה דספרא דצניעותא: עתיקא טמיר וסתים, ועירא דאנפין אתגליא ולא אתגליא. עתיקא זה בבחינת המקיפין הנ"ל, שהן טמירים וסתים מפל צד, בכל המושף הזמן של עולם הזה, ולא יתגלה אלא לעתיד. אכל בזעיר אנפיו, חכמות של האדם, שהאדם יכול להשיג אותם, גם בהם יש פנימו ומקורו, וכל אחד לפי בחינתו יש לו פנימו ומקורו. ואלו המבוכות הנ"ל שאי אפשר לשכל האדם להשיגם, הם מבחינת עתיקא, וכל החכמות שיוכל מה אנושי להשיג אותם, הם בבחינת ועירא דאנפין. ולפעמים הם בהעלם, בבחינת (עבור כנ"ל), וזה בבחינת: לא אתגליא, ובשנתגלה לו – אז בבחינת אתגליא. וכל זמן שהיה הדבר אצלו בבחינת לא אתגליא, בבחינת העלם, הרי אצלו כמו סגלה כנ"ל, שהוא למעלה משכלו, ואחרי כן כשנתגלה לו, אזי יטיב מטובו לאחרים כנ"ל:

יא נחמו נחמו עמי וכו' (ישעיהו מ). כל הצרות והיפוסים והגלות אינו אלא לפי ערף הסרון הדעת, וכשנשלם הדעת, אזי נשלם כל התסורנות, בבחינת (גדרים מא): אם דעת קנית – מה חסרת, וכתוב (ישעיהו ה): לכן גלה עמי מפני דעת. ועקר החיים נצחיים יהיה לעתיד מחמת הדעת, שירבה הדעת, שידעו הכל את ה', ועל ידי הדעת יכללו באחדותו, ואז יהיו חיים נצחיים כמוהו, פי על ידי הידיעה בכללים בו, כמאמר החכם: אלו ידעתינו – הייתינו, ועקר הידיעה יהיה לעתיד, כמו שכתוב (שם יא): פי מלאה הארץ דעה; ומחמת הדעת לא יחסר כל טוב, ויהיה פלו טוב, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (פסחים ג): אטו האידינא לאו אחד הוא, ותרצו: לעתיד פלו הטוב והמטיב:

ואפלו העכו"ם ידעו ביתרון הדעת, אכל לא כמונו, וידעו שהגדלה שהיה להם והשפלות שהיה לנו בזמן הגלות, כל זאת הגדלה היה לנו. אף על פי שעכשו אי אפשר להבין כל זה, פי אין להכחיש החוש אף על פי כן ירבה הדעת, ויבינו הכל, שגדלתם של העכו"ם היה לנו גדלה ולהם השפלות. ולכאורה היא ידיעה גדולה, אף על פי כן הידיעה הזאת יהיה לנו ללעג ולשחוק לפי ערף ידיעתנו. וזהו (תהלים כז): אז ימלא שחוק פינו, אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה, הגדיל ה' לעשות עמנו – שידעו ויאמרו: הגדלה שעשה עמנו, הינו עם העכו"ם, הגדיל ה' לעשות עם אלה – הגדלה הזאת היה לישראל, אף על פי כן: אז ימלא שחוק פינו, הינו ששחוק ונלעגי מידיעתם והשגתם, פי השגתנו יהיה לאין סוף וקין; והידיעה יש בה מקור ומקור למקור, כמובא לעיל על פסוק בהעלתך את הנרות. וזהו: נחמו נחמו – הינו מקור, ומקור למקור, שהידיעה היא עקר הנחמה של כל הצרות. ואיך אפשר לבוא להידיעות, יאמר אלמנכם – אמירה בחשאי (וזהו וזאת כה: ובאדר קלב:), בבחינת שמו, בבחינת שבעת הנרות. אלמנכם לארמא קלא, בבחינת אלמנכם

אל דמי לך (תהלים פג), בהינת צעקת היולדת פנ"ל. (מסיון כ' עד כאן, לשון רבנו ז"ל) ופרוש, כי מבאר לעיל, שעלידי הצעקה זוכין להוליד המחין מתעלומתו, ועלידי שמקדשיו שבעת הנרות, זוכין להכניס המקיפין לפניו, כי צריכין שני דברים להשגת הדעת הקדושה: בתחלה צריכין להוליד המחין, כי לפעמים המחין והשפע אלקי בעולם וכו' פנ"ל, ולזה צריכים צעקה כדי להולידו; ואחר כך בשנולדים המחין, עדין יש בהם פנימי ומקור, ולזה צריכין לקדש שבעת הנרות, כדי להכניס המקיפין והשפע אלקי לפניו, ולעשות מהמקור פנימי – עין שם היטב ותכין. וזהו שפרש הפסוק נחמו נחמו – הינו לזכות להשגת המקיפין, הינו השגת הדעת, שהיו עקר הנחמה פנ"ל, זה זוכין עלידי שני בחינות הנ"ל, שהם צעקה, שעלידיה מולידין המקיפין, וקדשת שבעת הנרות, שעלידיה מכניסים המקיפין לפניו פנ"ל. וזהו: יאמר אלמכסם – יאמר הינו בחינת אמירה פחשאי, שהיו בחינת שמו, שהוא פחשאי, כמו שכתוב בזהר (שמיני דף לט): וין לארמא קלא, ושמן פחשאי. ושמן הוא בחינת שבעת הנרות, שהיו משמן. אלמכסם – זה בחינת אלמכסם לארמא קלא, בחינת הצעקה הנ"ל, שעלידי שני בחינות אלו זוכין להשגת המקיפין, שהוא השגת הדעת הקדושה, שהיו עקר הנחמה, בחינת נחמו נחמו, הינו מקור ומקור למקור פנ"ל: כל הענין הנ"ל, המבאר בקצור על פסוק נחמו נחמו בלשון הקדוש, שמעתי מפיו הקדוש מעצמו בבאר יותר קצת, ורשמתי לעצמי כמו ששמעתי, על פן לא מנעתי להעתיקו. ובתחלה התחיל לדבר מענין חיים ומיתה, ענה ואמר: בין חיים למיתה אין חלוק, כי אם במדת אמה אחת – שעכשו האדם שוכן בכאן, ואחר כך הוא שוכן שם (והפסח בידו על הבית עלמיו). ואחר כך התחיל לומר על ענין זה: חיים נצחיים וכו' גדלקמן. פלוטר, שמי שזוכה לדעת אמתי הנ"ל, לדעת אותו ותברך, אין חלוק אצלו כלל בין חיים למיתה, כי הוא דבוק ונקלל בו ותברך בחייו ובמותו, רק שעכשו בחייו דירתו בכאן, ואחר כך דירתו שם פנ"ל. ואז שמעתי מפיו הקדוש על ענין הזה וזהו:

חיים נצחיים הם רק להשם ותברך, כי הוא חי לנצח, ומו שנכלל בשרשו, דחינו בו ותברך, הוא גם פן חי לנצח, כי מאחר שהוא נכלל באחד, והוא אחד עם השם ותברך, הוא חי חיים נצחיים כמו השם ותברך. וכן אין שלמות רק להשם ותברך, וחיון ממנו פלם חסרים, ומו שהוא נכלל בו יש לו שלמות. ועקר הכלליות שיהיה נכלל באחד, הוא עלידי הדעת אותו ותברך, כמו שאמר החכם: אלו ודעתיו – חיותיו, כי עקר האדם הוא השכל, ועל פן במקום שהושב השכל, שם כל האדם, ובשידע ומשיג בידעת השם ותברך, הוא שם ממש, וכל מה שידע יותר, הוא נכלל יותר בהשרש, דחינו בו ותברך. וכל התסרונות שיש לאדם, הן פנימה או בנים או בריאות הגוף, וכל שאר התסרונות – הכל הוא בתסרון הדעת. ואף שיש חסרים לגמרי מהדעת, ועם כל זה יש להם פליטוב, באמת כל מה שיש להם אינו פלום. וכן להפך, השלם בדעת שיש לו תסרון, באמת התסרון אינו פלום, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (נדרים מא): דעת קנית – מה חסרת, ואם דעת חסרת – מה קנית; כי עקר התסרון והשלמות תלוי בדעת. וכן פעם ואכזריות הוא מתסרון הדעת, כמו שכתוב (קהלת ז): פעם בחיק פסילים ינות. ועל פן החולה הוא פעם, מחמת שאז הוא בדינים, כי דינים שורים עליו, ודינים הם מחין דקטנות, ועל פן הוא כבעם. ולעתידי לבוא יתגלה הדעת, והכל ידעו את ה', כמו שכתוב (ישעיהו יא): כי מלאה הארץ דעה את ה', ועל פן אז יתבטל הפעם, כמו שכתוב (שם): וגר זאב עם גמל עם גדי וכו' ופרה רוב וכו', לא ירעו ולא ישחיתו וכו', כי מלאה הארץ דעה את ה' וכו', כי עכשו אי אפשר להם לגור יחד עם כבש וכו' מחמת מדת הפעם, אבל לעתידי יוכלו לדור

יחד, מחמת שיתבטל הפעם עלידי הדעת שיתגלה אז; והנה לעתידי הכל ידעו את השם, אפלו עבדים פנ"ל, ומלאה הארץ דעה. אך הדעת שיהיה להם אז, אפשר לנו לידע ולדבר ממנו; אך הדעת שיהיה לנו אז, זה אי אפשר בעת אפלו לדבר ממנו, כי עכשו זה הדעת בבחינות מקיפים פנ"ל, כי כל השלמות והטובות שיש לעבדים עכשו באמת אינו פלום, פנ"ל לעיל: אם דעת חסרת וכו'; ואדרבא, כל גדלתם וטובתם, הכל הוא לטובתנו. ולעתידי שיתמלא הארץ דעה, ואפלו כל העבדים ידעו את ה', אז יבינו הם, שכל הגדלה והטובה שיהיה להם בזה העולם, הכל הוא לטובתינו ולגדלתנו. וזה (תהלים קכו): אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה, הגדיל ה' לעשות עמנו; הינו, כל הגדלה שהגדיל ה' לעשות עמנו בעולם הזה (הינו עם העבדים), הגדיל ה' לעשות עם אלה, כי הכל היה גדלתם של אלה (הינו של ישראל), כי היה לטובתם וגדלתם. וזה יבינו הם בדעת והשגה שיהיה להם אז, אבל אצלנו יהיה זה הדעת דבר פשוט ושחוק, כי דעתנו יגדל אז מאד. וזהו: אז ימלא שחוק פינו וכו', אז יאמרו בגוים הגדיל וכו' – כי זה הדעת והשגה שיהיה להם אז לומר הגדיל וכו' פנ"ל, זה יהיה אצלנו שחוק ודבר פשוט, כי דעתנו יהיה גדול מאד. ועל פן לעתידי יהיו חיים נצחיים, כי אז יתגלה הדעת, ויהיו נכללים באחד. ועל פן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים ג): ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד – וכי האידינא וכו', אלא עכשו מברכין על הרעה ברוך ה' אמת, ועל הטובה הטוב והמטיב, אבל לעתידי יברכו על הכל הטוב והמטיב, כי לעתידי שיתגלה הדעת, ידעו שאין שום רע בעולם כלל, רק פלו טוב וכלו אחד. וגם הגלות הוא רק מתסרון הדעת, כמו שכתוב (ישעיהו ה): לכן גלה עמי מפלי דעת. ועל פן היתה גאלת מצרים עלידי משה, שהוא היה בחינת הדעת. וזה שכתוב (שמות ו): וידעתם כי אני ה' המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים; כי עקר הגאלה עלידי הדעת. ודע, שגם לעתידי, שתמלא הארץ דעה, ויהיה נעשה מהשכל המקיף שכל פנימי – גם אז יהיו מקיפים אחרים, כי בודאי לא ירעו מהות השם ותברך, רק כל אחד ושיג לפי מדרגתו ולפי עבודתו ויגיעתו ומרדו, אשר יגע וטרח בזה העולם בשביל השם ותברך. ואף שכלם יודעו, ואפלו עבדים, אף עליפיהו יהיה הפרש גדול בינם לבינינו, כי מה שיהיה אצלם אז השגה וידיעה גדולה, יהיה אצלנו שחוק ודבר פשוט, ולא יהיה נחשב בעינינו להשגה כלל, וכמו שמבאר למעלה: אז ימלא שחוק פינו ולשוננו וכו', אז יאמרו בגוים הגדיל – כי מה שיהיה אצלם השגה להכין ולידע גדלת ישראל, ושכל טובתם וגדלתם בזה העולם היה הכל בשביל ישראל – ובאמת הוא השגה גדולה, כי פעם בעולם הזה אין מכין זאת – אף עליפיהו אצלנו לא יהיה זה נחשב להשגה כלל, רק לשחוק ודבר פשוט, כי השגתנו ודעתנו אז יגדל מאד. וגם בין ישראל בעצמן, בודאי יהיה הפרש גדול בין כל צדיק וצדיק, מכל שפן בין צדיק לרשע, כי מה שיהיה מקיף לזה יהיה פנימי לזה, פנ"ל לעיל: כל צדיק נכוה מחפתו של חברו פנ"ל, עין שם, וכמוכא פרוש הפסוק: כי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכסים – כי בהשכל המשתף יהיו פלם שוים, שכל ידעו את ה', אפלו עבדים, אך בעמקות החכמה יהיה כל אחד לפי מדרגתו, פמים המכסים לים, שלמעלה פמים שוים בכל מקום, אך בעמקות הם מבדלים מאד, כי בזה המקום פמים נמוכים ופמוכים לארץ, ובמקום אחר עמקים יותר ויותר, ובמקום אחר הם עמקים עד התהום; פן יהיה בהשגת השם ותברך לעתידי. וזהו: כל צדיק נכוה מחפתו וכו', כי בשמגיע להשגה שלא ידע מזה מקדם, והוא אצלו דבר חדש, אזי נתלהב ונבער מאור ההשגה הזאת, שהיא נפלאה אצלו; אבל מי שפבר עבר בזאת ההשגה, והוא משיג עתה דברים נוראים וגדולים מזה ההשגה, אין לו שום התלהבות מזאת ההשגה. וזה: כל צדיק נכוה – ונבער ונתלהב – מחפתו של חברו – מהשגה

שאצל חברו היא דבר פשוט, שאינה מכערת ומחממת אותו כלל, עד שצריך להתפנות ולחפות עצמו, כי אין השגה זו מחממת ומכערת אותו כלל, והצדיק השני שלמטה ממנו נכוה ונבער ממונה. (והענין מבאר יותר עלפי מה שמבואר למעלה, שעלידי תנועת השכל וכו', שהוא בחינת שפע אלקי, הינו השגת הפקיופיו, השגת הדעת הקדוש – עלידייה נולד הם בלב וכו'. נמצא שעקר החמימות וההתלהבות דקדושה הוא עלידי השגת הפקיופיו, השגת הדעת כנ"ל. וכוה מבאר היטב ענין זה: כל צדיק נכוה וכו' מחפתו וכו', דהינו, שאצל זה הצדיק יהיה נחשב להשגה גדולה עד שיהיה נכוה ממונה, פי השגת הדעת מוליד הם כנ"ל, ועל כן יהיה נכוה ממונה, ואצל הצדיק הנכוה ממונה, אין זה נחשב אצלו להשגה כלל, ואינו נכוה ונתחמם כלל מהשגה זאת, רק הוא צריך לחפות ולכפות עצמו בהשגה אחרת נכוה יותר, כדי לחמם את עצמו. נמצא, מה שמבאר לעיל על מאמר זה: כל צדיק נכוה מחפתו של חברו, שפרושו, שיהיה נכוה מהפקיופיו של חברו, פי מקיף של זה גדול ממקיף של זה, והשכל שהוא מקיף לזה הוא פנימי לזה וכו', כי הפה הוא בחינת אורות מקיפין כנ"ל – כל זה הוא ענין אחד עם מה שכתבנו כאן, פי החפה, שהוא המקיף, הוא בחינת הפיו וכפיו ממש, שמחמם את האדם, פי עקר החמימות והתלהבות הוא מבחינת השגת הפקיופיו כנ"ל. והכן היטב). ויכול להיות שיהיו כמה צדיקים, כשיבואו לעולם הבא, על השגות שהשיגו הצדיק הגדול מהם בעולם הזה, יהיה אצלם דברים נוראים, ויבדו מהם, ואצל הצדיק הגדול היו השגות של עולם הזה. וכן אצל עבוי"ם, יהיה זה אצלם השגה גדולה, כשיבואו על סתם יהדות פשוט של איש הישראלי שיש לו בזה העולם, הינו שידעו מעבודות ישראל ומקדושת המצוות שלהם שעשו בעולם הזה, יהיה אצלם השגה מה שידעו ורגישו קצת קדושה, כמו איש אשר פשוט שמרגיש בזה העולם בעבודה פשוטה בלי שום השגה, וכשיבואו עבוי"ם על זה, יהיה אצלם השגה גדולה. אבל אנחנו עם קדש, אין ערף להשגתנו, מפל שכן להשגה של הצדיק. ושלמות הדעת הוא, כשנעשה מפקיפים פנימיים, ואז נצול מפל צרות. למשל, כשאחד מצפה ואורב לחברו להרגו, אזי צריך לשנות המלבושים כדי שלא יבירו אותו, כמו שכתוב (איוב יד): משנה פניו ותשלהחו, פי עלי ודי שמשניו הפנים עלידי לבושינו אחרים, נפטר ממונה. וכן בעקר האדם, הינו בהשכל, יש בחינות לבושינו, הינו השכל הפקיופיו, וצריך לעשות מהפקיופיו פנימי, ולעשות לו מקיפין אחרים, הינו בחינת

מלבושים אחרים, ועלידייה נצול מפל אורב ומפטינו, פי מלבוש בגימטריא "השמל", ומהחשמה"ל בורחים כל הפשוהותים. וזה (משלי לא): עז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון – עלידי הלבוש, שהוא בחינת החשמה"ל, שהוא לבוש עז והדר, לבוש חזק ונאה, עלידי זה: ותשחק ליום אחרון – שאינו ירא ממנו כלל כנ"ל. ועקר הזמן לזה הוא חדש אלול. וזה: לבושה ותשחק ליום אחרון – ראשייתבות אלול. וזה בחינת שכעת ימי אבלות רחמנא לצלן וכו', כדי שיעלה נשמתו לאור הפנים הנ"ל וכו' (עין לעיל). ועל כן חייב האבל, רחמנא לצלן, קריעה, פי קר"ע בגימטריא ש"ע נהורין של אור הפנים, שהם הגימטריא של ב' פעמים אל במלואו, פי אל הוא אור הפנים: הקשו, פי יש מקיפים אצל השכל, הינו שאינו נכנס להשכל פנימי האנושי, ויש מקיפים להתורה, שמקיף להתורה ואינו נכנס לתוך התורה. ובהפקיפים, יש שהם מקיפים ועומדים לפני העינים, רק שהם מקיפין ואינם נכנסים להשכל, ויש שהם בהעלם, שלא באו עדין אפילו למקיפים, והוא בחינת עבור. ומה לעשות, שייכנסו המקיפים של התורה לתוך התורה בפנים, והמקיפים של השכל יכנסו לתוך השכל הפנימי, דהינו שמתחלה יבואו ויתגלו המקיפים של התורה מההעלם למקיפים, ואחר כך יכנסו המקיפים של התורה לפנים, וכן המקיפים של השכל, מה שאי אפשר להשיג מצד הסרנו האנושי, יהיה נעשה מהמקיף פנימי, דהינו שייבוא מההעלם למקיפים, והמקיפים יהיו נעשים פנימי. והקשו זאת הקשו במקום שהקשו, והוא ז"ל אמר על זה תרוין. כך שמעתי מפיו הקדוש בפרוש. ואחר כך זכינו לשמע כל התורה הנ"ל, ועתה מבאר להמעין התרוין על השאלה והקשו הנ"ל, פי עקר השאלה הוא איך להוליד המחין מתעלומותו, ואחר כך בשמולידין אותו, איך זוכין להכניס המקיפין לפנים. וכבר מבאר באר היטב בפה יופה לזה, הינו: עלידי צעקה בתורה ותפלה זוכין להוליד המחין מתעלומותו, ועלידי קדשת שבעת הנרות, דהינו לקדש את עיניו שלא להסתכל בפה שאסור להסתכל וכו', וכן לקדש פיו והטמו ואזניו כנ"ל, עלידייה זוכין להכניס המקיפין לפנים. ובאר הענין וראיותיו, והיכן מרמז סודות נוראות הללו וכו' – הכל מבאר לעיל באר היטב. אשרי שישים לבו לעין בהם באמת, ללמוד וללמוד, לשמור ולעשות ולקיים:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר זוהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

הכמה הבאה מקודש כפי שיבואר לקמן. ומדוע בחינות דומות לארון ולשבת שהרי המשכן הוא שש משור, דהינו ששור יחד בתוכו שש בחינות מחסד ועד יסוד והוא עצמו בחינת המלכות, כך בזמן ושנה היא השבת הכוללת בתוכה שש ימים של בראשית, שכנגד צורת אדם בחינת נפש, ואלו הימים הינם שתי ידיים שהם חסד וגבורה, וגוף עמוד האמצעי שהוא תפארת, ושתי רגלים הם שתי נביאי אמת הם נצח והוד המקבלים עמוד האמצעי שהוא אמת בחינת תתן אמת ליעקב השלישי לאבות אברהם חסד ויצחק גבורה כידוע, וצדיק יסוד עולם הוא אות ברית ביניהם בין הנצח והוד המקבל כל השפע מחסד ועד הוד וממשיכם למטה למלכות, היא משכן שהיא השכינה התחתונה, שבה שוכן שפע האור מהתפארת, היא כלולה מכל תיקוני הגוף שהם שישה בחינות אברים וימים כנ"ל והיא גילוי שירתם יחדיו, והיא בעצמה מגלה אלו האורות בלבוש והוא צלע המשכן זה מט"מ, שהוא בחינת שפחה המשרתת של המלכה לעשות ולפעול רצון השכינה, דרך הנהגת עולם העשיה, בדרך של הסתרת הידיעה המאפשרת בחירה, ועליה על השפחה שהוא מט"ט נאמר עצם מעצמי, שהיא עצם שבה לבוש אור העצם המהותי הנמשך מהתפארת אדם אל הוה שהיא בחינת השכינה, ומט"ט

ועשו ארון דא שבת, דמשפנא איחו שש משור, כליל שית וימין דבראשית, דאינו תרון דרועין חסד וגבורה, וגוף עמודא דאמצעיתא, ותרון שוקין תרון נביאי קשוט, וצדיק אות ברית ביניהו, משפנא שכינתא תתאה כלילא מבלחו תקונין דנופא, צלע המשכן דא מטטרוין, שפחה דמטרוניתא עלה (דף יג ע"ב) אתמר (בראשית כ כג) עצם מעצמי, עצם השמים לטהר (שמות כד ו), ארון ודאי דא ל"ב, נור דליק, כליל ל"ב נתיבות, ואיחו שבת, וביה שכינתא עלאה, דאיחו תורת חכם, ובה לב מבין, ואיחו נשמה יתירה דשבת, ואיחו חירו דשבת, דבגוינה לא שלטין מארי דגיהנם על עלמא, ומאי ניהו גיהנם בנופא, דא קבר, ואיחו מזבח הנחשת, לאעברא ליה מעלמא, וכבר ביה מרה גיהנם דאוקיר ביה. – הנה יש ג' בחינות עולם שנה נפש, מקום זמן ואדם ולהם בחינות דומות ולכן ועשו ארון כמשכן וכנגדו בזמן זה שבת, כי צווי עשיית הארון כמשכן שהוא במקום בחינת עולם, הנה אצל הזמן בחינת שנה הוא שבת, כי הם אותה בחינה של כלי קבלת שפע החכמה. וכן הלב של האדם בחינת נפש הוא מקבל בתוכו רוח

הוא **עצם השמים**, אש ומים שהוא התפארת המאחד אש ומים חסד וגבורה לטוהר, שמגלה טוהר השמים בתוכו בלבוש, ארון ודאי בבחינת נפש וקומת האדם הוא הלב, נר דולק ומאיר בשלהבת אש, כלול ל"ב נתיבות חכמה הבאה מקודש, והוא גם בחינת השבת בזמן ושנה כנ"ל ובו בלב שהיא השכינה התחתונה מאירה השכינה העליונה שהיא הבינה שהם אורות המקיפים המאירים התלהבות הלב, והיא הבינה תורת חכם, כי נמשכת מן החכמה, ובכח הבינה להבין דבר מתוך דבר ברוח הקודש הבאה מחכמה בה הלב מבין לחדש נכון בתורה ובפרט בשבת כידוע, בלחם משנה, לחמה של תורה, והיא בחינת נפש האדם המתגלה בזמן השבת והיא הנשמה היתרה של שבת בחינת המקיפים המתגלים בשבת הנכנסים ללב בשבת, והיא הירות ומנוחה של שבת מן המשחיתים, כי נשתה פניו על ידי נשמה יתרה ומקיפים שהכנים לפניו, בחינת משנה פניו ותשלחהו, בחינת עוז והדר לבושה (כמובא בסוף התורה נ"ל עיין שם), שבזכותה של הנשמה היתרה ואורות הבינה ושכינה עליונה המאירה בלב האדם בשבת, על ידי זה לא שולטים המשחיתים האלו אדוני הגהנום על העולם ונפש האדם וזמן השנה שהיא השבת, כי נשתנה פניו ופנימיותו כנ"ל על ידי הכנסת המקיפים לפניו כנ"ל, ומה הוא הגהנום בקומת האדם, זה כבוד המלא דם בחינת גבורה, ובמשכן כנגדו הוא מזבח הנחשת האדומה בחינת גבורה דקדושה כנ"ל המעבירה את אש הגהנום, כל אשר באש תעבירו באש, כי אש ההתלהבות דקדושה הנמשכת על ידי שמירת שבעת הקנים, היא שורפת ומכלה אש הגהנום, כי הגהנום הוא הבושה שנכבה מחופתו של חברו באופן הלא טוב של בושה אך על ידי שעולה בעצמו בכל פעם מדרגא לדרגא בכל יום ובפרט בשבת על ידי הנשמה היתרה הנכנסת לפניו כנ"ל אזי נמשכת ההתלהבות המבטלת בושת הגהנום, ועל יד מזבח הנחושת והעליה מעולם לעולם (מזב"ח ר"ת מלכות ו"א בינה חכמה כידוע) אזי בכוחו להכניע גהנום הכבד ולהעבירו מן העולם. ובכבוד בו תלויה מרה שהוא מעליה ומקיף לה, והיא עיקר הגהנום, מפני שנשרפת בו ועל ידו של הכבד, כי הכבד מעביר למרה מיצוי מר שבו, דהיינו כמו שיש מקיף למקיף הנכנס לפניו שהוא בחינת שכל הקדם המלהיב שהוא דעת גן עדן והיים נצחיים כן להפך יש כלי פנימי לפנימי הרחוק מאור המקיפים, שהיא המרה שאינה מקבל בתוכה אורות חיים אלא ההפך שהוא בחינת גהנום. דהיינו זה שאינו שומר הקנים ואינו מכניס רוח חיים של קודש לתוכו אלא מכניס לקנים זוהמת עולם הזה ומבעיר בעצמו אש היצר ממילא נעשה הפך בחינת דעת והשלמת החסרון והיים נצחיים ח"ו ה' יצילנו.

והנה ציור המשכן וכליו הוא כציור השכינה העליונה וכן התחתונה, וציור ודיוקן גוף האדם הוא כציור המשכן (כמובא למעלה בתיקונים עיין שם) הדומה לדיוקן השכינה כנ"ל וכפי תיקון מעשי גופו כדמיון השכינה כך ימשך אליו גילוי שכינתו יתברך ורוח הקודש הבאה מלמעלה מן המקיפים העליונים. לכן-

כַּפֶּרֶת הַלֵּב דָּא פְּרִישׁוּ דְסִפְתָּא שְׁלוּם, דְּאַתְמַר בְּהַּ פּוֹרְשׁ סִפְתָּא שְׁלוּם. - כפרת הלב, הוא כיסוי הלב המקיף ללב, וזה המקיף הוא בחינת שפע האלוקי, בבחינת שכל הקדם בחינת פנים, שעל ידי זה השפע של אור הכפרת, שלהבת הלב עולה מאליה, שבווער ליבו אליו יתברך כראוי, וזה הכפרת הוא פריסת הסוכת שלום, שהוא בחינת רוח הקודש שפע האלוקי, בחינת סכה ברוח הקודש, כי זה השפע הוא בחינת שלום כי שורשו של זה השפע הוא בחינת החיבור בין הימין והשמאל, שהוא הכתר המקיף לחכמה והבינה המאירים בשלום, על ידי הכתר המאיר בהם, והמה מאירים השלום בשש מידות ובשביעית החוללת, בחינת שבעה קני המנורה כמובא לקמן ובתורה הנ"ל. וזה השלום הנפרש הוא בחינת השלמת חסרון הדעת ונמשך חיים נצחים על ידי ההתכללות בו יתברך על ידי הדעת השלם.

מְנַרְתָּא דָּא רִישָׁא, וְשִׁבְעָה נְרוֹתֶיהָ עֲלֶיהָ, אֵינֵן תְּרִין אַוּדִינִי, וְתְרִין עֵינִין, וְתְרִין נִקְבֵי הוֹמָמָא, וְפּוֹמָא, - והמנורה זה הראש שהוא המקיף לכפרת הלב, בחינת מקיף למקיף, כמו שכתוב ושבועה נרותיה עליה, כי שבעת קני המנורה עליהם היו בחינת עמרות ומקיפים שהם הנרות שבהם השמן הדולק, וכנגד המנורה שבמשכן הוא הראש שבגוף האדם, שבו שבעה פתחים כנגד הקנים שעליהם אור המקיף, והפתחים שבראש אלו הם שתי אזנים, ושתי עינים ושני נקבי האף והפה, שאלו הנקבים דרכם נכנסים המקיפים לפניו כראוי, כאשר מקדשם כראוי כמובא בתורה הנ"ל, כי הנרות ביחס לקנים הם בחינת מקיפים אך הם גם בחינת כלים פנימיים בהם דולק השמן ומאיר אור הנשמה המקיפה לנרות והבן. והנה כל מקיף ביחס לפנימי אליו הוא בחינת חסד המשפיע בו. כי הכתר מקיף לחכמה ומשפיע בה והחכמה מקיפה לבינה ומשפיעה בה חסד לגבורה ונצה להוד, וכן הנצה וההוד מקיפים ליסוד ומשפיעים בו והוא מקיף למלכות פה. וכן הפה המקבל כל המקיפים שעליו משפיע ללב, כי בבחינת מסוימת הפה אשר בראש הוא עליון מן הלב, בחינת פי ידבר חכמת ועל ידי זה הגות לבי תבונות. לכן-

וּמְנַרְתָּא לִימִינָא, וְאַתְמַר בְּהַּ הַרוּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים, בְּגִין דְּתִמְן מוֹחָא בְּרִישָׁא, וְהַכְּמָה בְּמוֹחָא שְׁרִיא, וּבִיהַּ נְהִיר מְנַרְתָּא, בְּגִין דְּאִיהוּ מְשַׁחָא, דְּאַתְמַר בִּיהַּ (תְּהֵלִים קֶלֶג ב) בְּשִׁמְן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ, בְּנִפְי רִיאָה, עֲלִיחֵיהּ אֶתְמַר (שְׁמוֹת כה ב) וְהָיוּ הַכְּרוֹבִים פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה, סוֹכְבִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְרֹת, דָּא כַּפְרֹת הַלֵּב. - המנורה הייתה לצד ימין במשכן, ובדיוקן האדם שכנגד המשכן כנ"ל הוא בחינת חכמה שבראש האדם, והוא המקיף ומשפיע ללב הפנימי ותחתון יותר, ונאמר בה במנורה וכן בראש, הרוצה להחכים ידרים, שהוא לצד ימין (לעומד לכיוון מזרח), דהיינו הרוצה ליכות לרוח חכמה הבאה מקודש, שהוא רוח הקודש, בחינת סוכת שלום כנ"ל צריך שידרים, דהיינו שיחכים לקדש השבעה קנים שבראשו והעיקר והחוטם שהוא בחינת ראשית חכמה יראת ה', כי הקב"ה יהיב חכמת רוח הקודש למקדימין ומחכימין ביראת ה' בראשית, ולכן ידרים ויתעלה ויקדש עצמו בקנים כדי לקבל רוח חכמה הבאה מקודש מפני ששם בימין העליון המשפיע והמקיף הוא מוח בראש שמעל הלב, והוא מוח בתחילה ובראש, על ידי תחילת חכמת היראה המביאה לרוח הקודש, וכן על ידי חכמת שמירת הקנים נכנסים המקיפים לפניו לתוך הראש וזהו ששם בימין וההתקדשות נכנס מוח ומקיף בראש לפניו, ואז חכמה במוח בתוכו היא שורה, ובו בתוך המוח, בו ועל ידו מאירה המנורה, כי המנורה והפתחים עצמם שבפני האדם, יש בהם סודות ואורות נפלאים (כמובא באוצרות חיים בתחילתו עיין שם), שהם בחינת מקיפים, ועל ידי ההתקדשות של שבעת הקנים שהם פני המנורה על ידם דייקא זוכה להשיג במוחו וראשו המאיר את פני המנורה שלו בעצמו, דהיינו להאיר את חכמת המקיפים ודיוקן העליון ואור פני המנורה שבמשכן ופני השכינה שהמשכן דיוקן לה, אשר פניו דומים להם, והבן ויתלהב לכך. והמוח מאיר לאדם את פני המנורה שבו, מפני שהמוח העליון והמקיף לאלו הפתחים שמתחתיו הוא בחינת שמן המאיר אור שבפתילה העליונה לו, והשמן ממלא הנרות העליונים לקנים, כך המוח מאיר לאדם להשיג סוד פניו, אז מנורת הקנים מאירה כנ"ל, כי בשמני המקיפים הנכנסים למוח דרך הקנים נאמר באהרן הכהן הקדוש, כשמן הטוב על הראש, על הראש דייקא בחינת עטרת וכתר על הראש בחינת המקיף לראש בחינת רוח הקודש, שסכך ראשו בשמן הטוב, שסך ברוח הקודש עד שהסיכה נכנסת לפניו, ומאירה בקני המנורה שבפנים כנ"ל. וכן כשם שהמוח מקיף ומאיר בקנים כך כנפי ריאה עליהם נאמר והיו הכרובים נצה והוד שמהם ניצת הנבואה ורוח הקודש פורשי כנפיים ומקיפים למעלה, סוככים בבחינת סוכה ושפע אלוקי ורוח חכמה הבאה מקודש בכנפיהם על הכפרת, זו כפרת הלב, דהיינו שכנפי הכרובים, שהם נצה והוד כנ"ל, שהם בחינת שפתיים שבפה שהוא קנה האמצעי שבמנורת הפנים, אשר זה הפה דייקא הוא המדבר ברוח הקודש מבין הכרובים ומאיר ההתלהבות בלב, כי

כנפי הכרובים הם כעטרה המקיפה מעל לכפורת דייקא, והכפורת גם היא מקיפה ללוחות הלב אשר בארון והיא מכפרת ומטהרת ומנקה זוהמת הלב על ידי המקיף שבכפורת ומקיף למקיף שבכנפי הכרובים המאירים בה אור הסגולה העתיקה באתגילא והבן והתלהב בלבך.

פְּתוּרָא דָא לְבָא, וְאַתְמַר בֵּיה שְׁלַחן בְּצַפּוֹן, וְדָא שְׂכִינְתָא תַתְּאָה, אִיהוּ מְנַרְתָּא בְּד נְטִילָא מִימִינָא, וְשְׂרִיָא עֲלֵה חֲכֵמָה, וְאַתְמַר בֵּיה הַרְוֵצָה לְחַפְּסִים יְדִירִים, וְכַד נְטִילָא מִשְׁמַאלָא דְאִיהוּ גְבוּרָה, אַתְקְרִיאַת פְּתוּרָא, וְאַתְמַר בֵּיה הַרְוֵצָה לְהַעֲשִׂיר יְצַפּוֹן, וְשְׂרִיָא עֲלֵה בִינָה, דְאַתְמַר בֵּיה (מַשְׁלִי י כב) בְּרַבַּת יְהוּ"ה הִיא תַעֲשִׂיר, וְכַד נְטִילָא מִגּוּפָא דְאִיהוּ עַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, אַתְקְרִיאַת מִשְׁבְּנָא בְּלִיל מְתַרְוִיחָה. – שוֹלַחן בְּמַשְׁכֵּן וּבְשִׁכְנֵיהָ הַעֲלִינָה וְאוּרוֹת מְקִיפִים שְׁלֵה, כְּנַגְדָם בְּדִיּוּקָן גּוּף הָאָדָם הוּא הַלֵּב. וְנֶאמַר בּו שוֹלַחן בְּצַפּוֹן, כַּחֲנִינְתָּ דִינִי הַגְּבוּרָה הַמַּתְעוֹרְרִים בְּבִינָה, שְׁהֵם כְּלִי קַבְּלַת הַשְּׁפַע שֶׁל רוּחַ חֲכָמָה אֲשֶׁר בְּצַד הַדְּרוֹם הַיְמִינִי כְנ"ל, וְהִנֵּה הַשׁוֹלַחן וְלֵב הָאָדָם זֶה שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה הַמְּאִירָה דִּיבּוּרֵי ה' יִתְבַּרַךְ בְּלֵב הָאָדָם, וְכֹאשֶׁר מְקִיפִים שֶׁל הַמוֹחַ מְאִירִים בְּקִנִּים וּבְעִיקָר בְּפֵה הָאָדָם שְׁהֵם כַּחֲנִינְתָּ הַכְּרוּבִים כְּנ"ל הַסּוֹכְכִים עַל הַלֵּב, עַד שְׂנַכְנְסִים הַמְקִיפִים גַּם לַתּוֹךְ הַלֵּב, אִזִּי הִיא הַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה וְהַלֵּב שֶׁל הָאָדָם נְהִיית בְּעַצְמָה מְנוּרָה הַמְּאִירָה כְּנ"ל בְּהַתְּלַחְבוֹת בְּאֲשֶׁר נוֹטְלַת מִימִין אוּרוֹת הַחֲכָמָה שְׂנַכְנְסוּ לְמוֹחַ דְּרַךְ קִנֵּי מְנוּרַת הַרְּאֵשׁ, וְשׁוֹרָה עֲלֵיהָ עַל הַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה וְדִיבּוּרֵי הַלֵּב חֲכָמָה וְרוּחַ הַקּוֹדֵשׁ, וְנֶאמַר גַּם בֵּיה הַרְוֵצָה לְחַפְּסִים בְּלֵבו יְדִירִים וְיַחֲכִים בְּרֵאשִׁית חֲכַמַת יִרְאָת ה' כְּמוֹ בֶּאֱפָ, כִּי הִירְאָה הוּא דְבַר הַמְּסוּר לֵלֵב פְּנִימָה, הֵם אוּרוֹת הִירְאָה שְׂנַכְנְסוּ לֵלֵב מִמְקִיפֵי קִנֵּה הָאֵף. וְכֹאשֶׁר נוֹטְלַת מִשְׁמַאלָא שְׁהִיא צַד הַגְּבוּרָה, שְׁהִיא הַבִּינָה אֲשֶׁר הַחֲכָמָה מְקִיפָהּ לַה בִּימִין הַעֲלִיּוֹן לַה וּמִשְׁפִּיעָ לַה, אִזִּי נִקְרְאָת הַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה וְלֵב הָאָדָם שוֹלַחן, וְנֶאמַר בֵּיה הַרְוֵצָה לְהַעֲשִׂיר בְּהַעֲמָקָה בְּמַעֲיָן הַנוֹבֵעַ חֲכָמָה בְּרוּב פְּרִטֵי הַבִּינָה הַמְקַבְּלַת מִן הַחֲכָמָה, לְהַעֲשִׂיר בְּחִידוּשֵׁי תוֹרָה רְבִים עַל יְדֵי הַבְּנֵה דְבַר מְתוּךְ, אִזִּי יְצַפּוֹן לְצַד שְׁמַאל לְכוּן לְבוֹ לְהַתְּבוֹנֵן בְּפִרְטִים הַיּוֹצֵאִים מִן הַחֲכָמָה, וְשׁוֹרָה עֲלֵיהָ עַל הַשְׂכִּינָה וְרוּחַ הַקּוֹדֵשׁ שְׂבֵלֵב, בִּינָה לְחַדֵּשׁ כְּנ"ל וְאֵם אֵין יִכּוֹל לְהַבִּין וְלַחֲדֵשׁ, אִזִּי יְצַפּוֹן לְצַד שְׁמַאל בְּגַבְּרוּת צַעֲקַת לְבוֹ לְהוֹלִיד הַמוֹחִין, וּבְעִיקָר יַצְעַק בְּרִצּוֹן לְהַעֲשִׂיר הַחֲכָמָה אִיךְ לְשׁוֹרָה שְׂבַעַת הַקִּנִּים מַעֲתָה בִּיתֵר הַתְּקַדְּשׁוֹת בְּכָל פַּעַם עַד שֶׁתַּשְׁרַח עֲלָיו הַבִּינָה, שְׁנֶאמַר בֵּיה בְּרַבַּת ה' וְשַׁפְּעַ מְקַפֵּי הַבִּינָה הִיא תַעֲשִׂיר, רִיבּוּי הַחִידוּשִׁים, אִלּוּ דְבַרֵי תוֹרָה הַעֲשִׂירִים בְּמִקּוֹם אֶחָד לְהַשְׁפִּיעַ צַדִּיקָה וְתִירוּץ לְמִקּוֹם הַעֲנִיּוֹת וְהַקּוֹשִׁיּוֹת וְחִסְרוֹן שֶׁל הַדַּעַת, עַד שֶׁלְעֵתִיד לְבֵא תְּרַבֵּה דַעִה כְּעִשְׂרֵיּוֹת וְשַׁפְּעַ רַב שֶׁל מִים רְבִים לִים מִכְּסִים. וְכֹאשֶׁר נוֹטְלַת הַשְׂכִּינָה שְׂבֵלֵב אוּרוֹת הַמְקִיפִים הַבְּאִים מִהַגּוֹף שְׁהוּא עַמּוּד הָאֲמַצְעִי הַמַּחְבֵּר בֵּין הַיְמִין לְשְׁמַאל, לְהַבִּיא עַל יְדֵי חֲכַמְתּוֹ וּבִינָתּוֹ לְחִידוּשִׁים הַבְּאִים לְיַדֵי פֶסֶק אֲמַת וְהַנְּהַגָה אֲמַתִּית וְיִשְׁרָה אִזִּי נִקְרְאָת הַשְׂכִּינָה הַמְּגוּלָה בְּלִיבּוֹ, מִשְׁכֵּן הַכּוֹלֵל שְׁנֵיהֶם בְּתוֹכוֹ, הַמְּנוּרָה וְהַשׁוֹלַחן, הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה.

בִּיּוֹר וְכִנּוּ אֵינּוּ תְּרִין בְּלִיּוֹן, וְכִהּוֹן שְׂרִיָן תְּרִין סְמִכֵי קְשׁוּט, מוֹחָא, עֲלֵיהָ אַתְמַר (יְחֻזְקָא א י) וְפְנֵי אֲרִיָה אֵל הַיְמִין, וְתַמְּן מְנַרְתָּא דְלִיקָ, לְבָא וְפְנֵי שׁוֹר מִשְׁמַאל, וְתַמְּן פְּתוּרָא מְתַתְּקָא, בְּגִין דְלְבָא אִיהוּ לְשְׁמַאלָא, גּוּפָא עֲלֵיהָ אַתְמַר וְפְנֵי נֶשֶׁר, וְתַמְּן מִשְׁבְּנָא מְתַתְּקָא, וְשְׂכִינְתָּא אִיהוּ דְמוֹת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן, וְאִיהוּ ד' דְאַחַד, וְאִיהוּ אַרְבַּע אַנְפִּין דְקַל חֵיהָ. – בִּיּוֹר וְכִנּוּ אֲשֶׁר בְּמַשְׁכֵּן וּבְשִׁכְנֵיהָ הַעֲלִינָה חֵינִם בְּדְמוּת הָאָדָם שְׁתֵּי הַכְּלִיּוֹת, וּבְהֵם שׁוֹרִים אוּרוֹת מְקִיפִים שְׁהֵם שְׁתֵּי עַמּוּדֵי אֲמַת שְׁמִינִיעִים מְעַמּוּד הָאֲמַצְעִי עַמּוּד הָאֲמַת הַמְּאִיר בְּהֵם עֵיצוֹת אֲמַתִּיּוֹת לְמַעֲשֵׂה. וְכֵל הַכַּחֲנִינְתָּ הַנֶּאמְרוֹת לְמַעֲלָה הוּא גַם בְּפְנֵי מְרַכְבַּת יְחֻזְקָא, מוֹחַ עֲלָיו נֶאמַר בְּמַרְכַּבָּה וְפְנֵי אִרְיָה כַּחֲנִינְתָּ פְנִים כַּחֲנִינְתָּ קֶדֶם וְשַׁפְּעַ אֲלוּקֵי, אֵל הַיְמִין, וְזֶה עַל יְדֵי חֲכַמַת הִירְאָה כְּנ"ל (אִרְיָה אֲוִתִּיּוֹת יִרְאָה) וּבְצַד הַיְמִין חֲכַמַת הַדְּרוֹם כְּנ"ל שֶׁם הַמְּנוּרָה דוֹלְקַת בְּאוּרוֹתֶיהָ, לֵב כְּנ"ל הוּא בְּמַרְכַּבָּה כְּנַגְדָּ וְפְנֵי שׁוֹר (לְשׁוֹן אֲשׁוּרִי) וְהַסְתַּכְלוֹת וְהַתְּבוֹנְנוֹת לְפִרְטִים מִהַשְׁמַאל, שְׁמַאִיר כַּחֲנִינְתָּ פְנִים כַּחֲנִינְתָּ קֶדֶם בְּלֵב כְּנ"ל, וְשֵׁם בְּשְׁמַאל הַבִּינָה, שוֹלַחן

נתקן לקבל אור החכמה באופן ברור, עד שיכין דבר מתוך דבר, מפני שהלב הוא לצד שמאל והוא כלי לקבל החכמה להתבונן בה ולחדש בה. גוף עליו נאמר במרכבה ופני נשר, כחינת שכל של קדם הנושר ומשתלשל מלמעלה למטה עד לפסק אמת, ובעמוד האמצעי המחבר בשלום הימין והשמאל החכמה והבינה הארית והשור המנורה והשולחן, שם המשכן מתתקן, לכלול כולם יחד, והשכינה כחינת מלכות עשייה היא דמות אחד לארבעתן, שהחכמה הבינה ודעת המכריע שהם מקיפים הם נכנסים לפנים ומשתקפים בדמות ההלכה למעשה, והיא כנגד אות ד' של אחד, כי א' זה כתר וד' הם ה' ספירות מחכמה עד יסוד וד' היא מלכות דלית לה מגרמה כלום, אלא היא דמות העליונים המאירים בה דיוקן שבהם, והיא ארבע פנים ואורות קדם של כל היה וחיות החכמה, כי כל אחד כלול מעצמו וג' אחרים שעומו. כי באמת עיקר כל העולמות העליונים המקיפים לעולם העשייה והתגלות המלכות כולם נבראו בכדי שאיש הישראלי ישמור ביראת שמים על פתחי קני המנורה שבו וישפר מעשיו כדי להכיר את בוראו בעולם של בחירה עד שלעתיד יהפוך לבחינת מלאך ללא בחירה על ידי המקיפים של עתיק שיכנסו לפנים, וזה דייקא על ידי בחירתו לשמור הקנים ולצעוק להוליד המוחין בכל פעם. ועולם העשייה הוא העיקר למרות נמיכותו, כי סוף מעשה במחשבה תחילה. ומדוע השכינה שבכאן היא העיקר?

בְּגִין דְבָה אַרְבַּע אַתְּוִן נְהִירִין דְאֵינּוּ יְהוּ"ה, וְאִיהוּ דְמוֹת אֲדָם, דְאִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, וְעֲשִׂר אַתְּוִן אֲלִין אַנְוִן שְׁעוֹר קוּמָא דְגּוּפָא דָא, דְאִיהוּ מִשְׁבְּנָא, וְעֲלֵיהָ אַתְמַר (שְׁמוֹת כו טז) עֲשִׂר אֲמוֹת אַרְךָ הַקֶּרֶשׁ, וְאֲמַלָא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים, בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה (שֵׁם לא ג), בְּחֲכָמָה דָא י', בְּתַבּוּנָה דָא ה', וּבְדַעַת דָא ו', וּבְכָל מְלָאכָה דָא ח'. – מִפְּנֵי שְׂבַח בְּשִׁכְנָה שְׂבֵלֵב, אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת מְאִירִים שְׁהֵם יְהוּ"ה, וְהִיא דְמוֹת אֲדָם כְּנַגְדָּ אֲדָם קְדָמוֹן כַּחֲנִינְתָּ מְקִיפֵי עֵתִיקָא הַסְּתוּמִים, וְזֶה דְמוֹת הָאָדָם הוּא שֵׁם הוּי"ה בְּמִלּוּי אֲלִפִין הַעוֹלָה גְּמַטְרִיָה אֲדָם, וְעֲשִׂר אוֹתִיּוֹת אִלּוּ שֶׁל הַמִּילּוּי הֵם שְׁעוֹר קוּמָה שֶׁל גּוּף זֶה, עִם רֵאשׁ יְדִיִּים רְגָלִים וְיִסוּד וְעַמְרַת הַיִּסוּד כְּנ"ל, וְהִיא הַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה מִשְׁכֵּן לְאָדָם הַעֲלִיּוֹן שְׁהִיא דְמוֹת לוֹ, כִּי עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הַתַּחְתּוֹנִים בְּבַחֲרַתְּם הַטּוֹבָה לְהַתְּקַדֵּשׁ עַל יְדֵי זֶה מְעוֹרְרִים הַדְּמוּת הַעֲלִיּוֹנָה לְהַשְׁפִּיעַ מְקִיפָה לְמַטָּה בְּדְמוּת הַתַּחְתּוֹנָה וְהוֹזֵר הַלִּילָה, וְעֲלֵיהֶם עַל אִלּוּ הַאֲבָרִים שְׂבִקוּמַת הָאָדָם הַמְקִימִים הַמְּצוּוֹת מַעֲשִׂיּוֹת לְגָלוֹת מַלְכוּת ה' וְאוּרוֹת הַמְקִיפִים בְּאַתְגִּילָא נֶאמַר עֲשִׂר אֲמוֹת אוֹרְךָ הַקֶּרֶשׁ שֶׁל הַמַּשְׁכֵּן, הַמְקַשֵּׁר עֲשִׂר סְפָרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת וּמְקִיפּוֹת מְכַתֵּר עַד מַלְכוּת לְקַשֵּׁרם לְפָנִים לְמִקּוֹם הַתַּחְתּוֹנִים, עַד מְאִיר הַמְקִיפִים בְּרֵאשׁ וְהַלֵּב וּבְכָל חֲלָקֵי הַגּוּף, כַּחֲנִינְתָּ וְאֲמַלָא אוֹתוֹ, אֵת כָּל קוּמַת גּוּפוֹ הַכּוֹלָה מְעַשֵּׂר, רוּחַ אֲלוּקִים, עַל יְדֵי יִרְאָת אֲלוּקִים, וְהִיא רוּחַ שְׂבִכְלוֹת הוּא רוּחַ חֲכָמָה הַבָּאָה מְקוֹדֵשׁ מִן הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה וְהַדַּעַת, אֲמַלָא אוֹתוֹ בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת (יְמִין שְׁמַאל אֲמַצְעַ כְּנ"ל בְּכָל הַכַּחֲנִינְתָּ כְּנ"ל) וּבְכָל מְלָאכָה וְעִשְׂיָה כַּחֲנִינְתָּ מַלְכוּת. בְּחֲכָמָה זֶה אוֹת י' שֶׁל שֵׁם הוּי"ה לְיְמִין, בְּתַבּוּנָה זֶה ה' לְשְׁמַאל וְדַעַת זֶה ו' לְאֲמַצְעַ וּבְכָל מְלָאכָה זֶה ח' שֶׁל שֵׁם הוּי"ה הַכּוֹלֵל, וְהַכָּל מְכוּוֹן יִפֵּה בְּכַחֲנִינְתָּ הַשְׂכִּינָה הַמַּשְׁכֵּן הַגּוּף וְשֵׁם הַשֵּׁם הַמְּאִיר בְּהֵם. וּמְחֻיב אֵין לְגָלוֹת סְגוּלַת הָאֲמַת כִּי אִלּוּ הַדְּבָרִים אֲצִלֵי הֵם רַק בְּכַחֲנִינְתָּ מְקִיפִים וְאֵין אֵין יוֹדַע עוֹמֵק סְגוּלַתְּם רַק כְּמַבִּיט מִרְחוֹק בְּהַתְּלַחְבוֹת עַל עַמְקוֹת יַם הַתּוֹרָה. וְה' יִתְבַּרַךְ יֵאִיר עֵינַיִנו לְהַבִּין הַסְּגוּלָה לְהַטִּיב לְעַם סְגוּלָה. בְּצַפִּיָּה לְבִיאַת רוּחַ אֲפִינו מִשִּׁיחַ ה' הַמְּלֵא בְּרוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה וְיִרְאָת ה' אֲשֶׁר עַד מְקַפֵּי עֵתִיק יוֹמִין מְטָא לְהַשְׁפִּיעַ כְּנֹו בְּמַהֲרָה בִּימִינוֹ אֲמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. כל הצרות והספרין והגלות וכל התפרונות שיש לאדם, הן פרינסה או פנים או בריאות הגוף וכו', הכל הוא רק לפי ערך הסרן הדעת, וכשנשלים הדעת אזי נשלם כל התפרונות.

ג. להגיע לשלמות הדעת אי אפשר אלא שימקדש את פיו והטמו ועיניו ואזניו, הינו שישמר עצמו מלהוציא שקר מפיו, ויהיה לו יראת שמים שהוא קדשת החטם, ויהיה לו אמונת חכמים שהיא קדשת האזנים להאמין בהם ולשמע דבריהם, ויעצם עיניו מראות ברע. ועלידי זה יזכה לדעת שלום שבו תלוי הכל כנ"ל. ועלידי זה יזכה להתלהבות הלב דקדושה. כי התלהבות הלב נולד מחמת תנועת השכל. עלינו כשאדם הושב בתורה ועבודה, עלידי זה נתלהב לבו להשם ותברך. וכל מה שמגדיל דעתו ומתנועע שכלו ביותר בקדושה, מן נתחמם ונתלהב לבו יותר. ועלידי התלהבות הלב דקדושה מטהר לבו. כי כנגד שנתלהב ונבער או לתארה רעה ח"ו, שמנה נטמא לבו, נגד זה צריך שיתלהב ויבער לבו להשם ותברך בתורה ותפלה. ועלידי זה יזכה ללב טהור. ועלידי זה יזכה לדבר בינו לבין קונו בדבורים חדשים בכל פעם, שהם בחינת רוח הקדש:

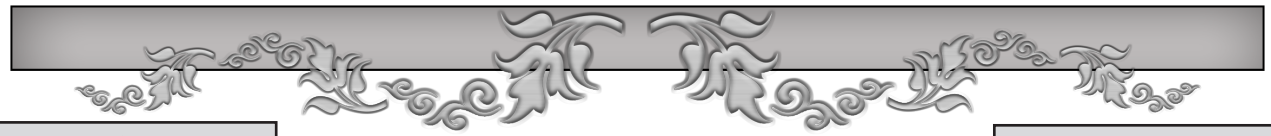
תפילה על פי הלימוד

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, מלא רחמים, שתרחם עלינו ותעזרנו ותושיענו מהרה שנתחיל מעתה לקדש את שבעת הנרות המאירין אל מול פני המנורה הקדושה שהם העינים והאזנים והפה והחטם. ותזכני לקדש את פי שלא יצא דבר שקר מפיו לעולם, ולא שום דבור הפוגם את הפה חס ושלום, רק כל דבורי יהי דברי אמת תמיד בקדושה ובטהרה, ואזכה לקדש את פי בתורה ובתפלה ובכל מיני דבורים המקדשין את הפה. ותזכני לקדש את עיני, ותעזרני להעצים את עיני מראות ברע, ותהיה בעזרי שלא יהיה לי שום התמבלות על שום דבר שבפעולם הזה כלל, ובפרט תעזרני ותצילני ותמלטני, שלא אסתפל חס ושלום, על שום דבר הפוכא לידי הרהור חס ושלום, הוסי ותזני ורחם עלי ותצילני, ומלט נפשי מעתה מפנים הראות, ולא אתור אחר לכבי ואחר עיני "העבר עיני מראות שוא בדרךך חייני", וזכני לקדש את אזני, ואזכה לשמע תמיד דברי חכמים אמתיים ולהאמין בהם, ויהיה לי אמונת חכמים בשלמות, ותהיה בעזרי שאמה אזני תמיד לשמע דברי חכמים אמתיים ויבנסו דבריהם באזני, ויעזרו את לכבי באמת לשוב אליך ולעשות רצונך תמיד. ותשמרני ותצילני שלא אשמע לעולם ולא יפגם באזני שום דבור הפוגם, ולא

אשמע ולא אקבל שום דבור לשון הרע ורכילות, ולא אשמע דבורי נבול פה לעולם ולא שום דבור פגום, רק אזכה לשמע תמיד דבורים קדושים מפי צדיקים וישרים אמתיים, דבורים המקדשים את און השומעים. וזכני שיהיה לי יראת שמים באמת, ועלידי זה אזכה לקדש את החטם, ויחס כי מקרא שכתוב, והריחו ביראת ה'; וכל מה שפגמתי עד הנה בשבעת הנרות האלו עלידי עונותי ופגמי הפרבים, שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ופגמתי מפי ובעיני ובאזני ובחוטמי מנעורי עד היום הנה, בשוגג ובמזיד באגם ובצרזון, על פלם תמחל ותסלה לי מלא רחמים חנון המרבה למחל, ותתקן ברחמיך כל הפגמים האלו ולא יהיה נשאר מהם שום רשם כלל, כי אתה ידעת כי אין בנו כח לתקן הפגמים האלו, כי הרבינו לפשע ולפגם בהם, כי מי יוכל לשער ולהעריך ולספר כל החטאים והפגמים באמרי פינו מיום היותינו על האדמה עד היום הנה, וכמה שקרים יצאו מפי כמעט בכל יום ויום, וכמו כן שאר חטאים ופגמים גדולים שפגמתי באמרי פי, בדבורי לשון הרע ורכילות ולצינות ודברים בטלים בלי שיעור וערך ומספר, ובפרט רבוי ועצם הפגמים הפרבים והגדולים שפגמתי בעיני, מי יוכל לשערם ולספרם, מי יוכל לפורטם בפה, ונמנע מפני אפלו להתודות עליהם, מפל שפן

לעשות תקונים הרבה מפי רבוי הפגמים האלה לתקנם, כי עדין לא עבר עלי יום אחד מימי שלא פגמתי בו בעיני, בשוגג ובמזיד באגם ובצרזון. ואתה לבד יודע, עד היכן מוגיע פגם העינים, אשר כל התורה בלה תלויה בהם, אזי לי וי לי, מה אומר מה אדבר, אם אמרתי אספיה כמו אפס קצה מפגם העינים שפגמתי בכל יום ויום, יכלה הזמן והמה לא יכלו "אספרם מהול ורבינו". ואם אתה בעצמך לא תעשה למענך חס ושלום, ותתקן כל הפגמים העצומים האלה ברחמיך, אין בידינו לתקן פגם אחד מהם, מפל שפן בלם. "אם עונות תשקרי"ה ה' מי יעמד. כי עמך הפליחה למען תגרא". הוסי ותמל עלינו, הוסי ורחם עלינו, כי אין לנו שכל ודעת איד לרצות ולפנים אותך על כל הפגמים הגדולים והנוראים האלה, שפגמנו עד הנה בשבעת הנרות הקדושים האלו הנמשכין מן הפוח הקדוש. ומעצם רבוי הפגמים האלו שפגמנו בשבעת הנרות הקדושים האלו, עלידי זה נפגם דעתנו ונתעפר שכלנו ונתבלבל מחנו ודעתנו, ומחמת זה באים עלי קשיות ובלבולים ועקמומיות שבלב ומבלבלים ומעקמים את דעתי ולבי מאד, עד שאיני יכול להתקרב לשום דבר שבקדושה כראוי, ורוצים לרחק אותנו לגמרי חס ושלום מעבודתך באמת:

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלחת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולזרע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מול ורמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.